

-:સંસાર એ પ્રભુનો ખીલવેલો સુંદર બગીચો છે

આપણે સૌ તે બગીચાના ચેતન્ય ફૂલો છીએ :-

આ સંસાર એ પ્રભુનો ખિલાવેલો એક સુંદર બગીચો છે અને આપણે સૌ તે બગીચાના ચેતન્ય ફૂલો છીએ.

આ વાક્ય કદાચ વર્તમાન સમયને માટે લાગુ પડતું નથી પરંતુ કોઈ સમય એવો હતો જ્યારે આ વિશ્વ સુંદર ઉપવન હતું. સદગુણોની સુવાસથી મહેકતું સૌનું જીવન હતું. ખુશી, મૌજનું જીવન હતું અને ત્યારે પ્રકૃતિ પણ સુખદાયી હતી. પશુ પક્ષીઓને પણ સ્વતંત્રતા હતી. તે પણ પોતાના સુંદર અવાજ દ્વારા, પોતાની ઉડવા, બેસવાની શૈલીથી સહુ કોઈના મન મોહીત કરી લેતા હતા. શું આ કલ્પના છે? નહીં આ હકીકત છે. પ્રભુ પિતાએ નવી સતયુગી સૃષ્ટિની સ્થાપના કરી ત્યારે સ્વર્ગમાં સૌ કોઈ આત્મિક ભાવથી જીવતા હતા. કોઈની અંદર કોઈપણ પ્રકારનો પ્રદુષિત ભાવ નહોતો. સદગુણોની સુગંધથી વિશ્વનો બગીચો મહેકતો હતો. ૨૫૦૦ વર્ષ સુધી આ બગીચો મહેકતો રહ્યો પરંતુ ધીરે ધીરે પ્રભુના આ સુંદર બગીચા પર માયાની નજર પડી અને ધીરે ધીરે ગુણોની સુગંધ દૂર થતી ગઈ અને અવગુણોની બદબુ આવતી ગઈ.

આપણે આ સૃષ્ટિ રૂપી બગીચાના ચૈતન્ય ફૂલો ધીરે ધીરે સુગંધ ગુમાવતા ગયા અને કાંટા જેવા બનતા ગયા. કયા સતયુગી દુનિયામાં સૌ હળી મળીને પ્યારથી રહેતા હતા અને ક્યાં આ દુર્ગુણોની ભરેલી આ દુનિયા? વિકારો રૂપી કાંટા ધીરે ધીરે પોતાની જમાવટ કરતા ગયા અને સદગુણોની સુવાસ ચાલી ગઈ જેના કારણે આ દુનિયા ધીરે ધીરે કાંટાનું જંગલ બની રહ્યું છે.

આપણે સૌ ફરિયાદ કરીએ છીએ ફલાણી વ્યક્તિએ મને બોલથી દુઃખ આપ્યું, કોઈએ કર્મ એવું કરીને દુઃખ આપ્યું, કોઈની દ્રષ્ટિ દુઃખદાયી છે તો કોઈ વ્યક્તિનો વ્યવહાર એવો દુઃખદાયી છે. કોઈ નાનો કાંટો તો કોઈ મોટો કાંટો પણ આપણે સૌ કાંટા જેવા જરૂર બની ગયા. આપણે કાંટા બનતા ગયા તો આ દુનિયા કાંટાનું જંગલ બની ગયું છે. એકબીજાને કાંટા જ કાંટા લગાવી દુઃખ આપીએ અને લઈએ છીએ.

પરમપિતા પરમાત્મા જેમને બબુલનાથ પણ કહેવામાં આવે છે. પરમાત્મા જ્ઞાન આપીને આપણને કાંટામાંથી ફૂલ જેવા બનાવે છે. બબુલ એટલે બાવળ, આપણે બાવળના કાંટા જેવા બની ગયા. આ કાંટો સૌથી વધુ દુઃખ આપે છે. બાવળના કાંટામાંથી પરમાત્મા ફૂલ જેવા બનાવે છે.

વર્તમાન સમયે આપણે પોતે દુઃખી થઈને પણ બીજાને દુઃખ આપવા માટે તૈયાર થઈએ છીએ અને એવું દુઃખ જે એક દિવસ, એક માસ, એક વર્ષ નહીં પરંતુ આખા જીવનભર દુઃખ આપતું રહે તેવો આપણો વ્યવહાર હોય છે. એવો એક બોલ જે સામેના માણસને જીવનભર કાંટાની જેમ ખૂંચતો રહે છે. બાવળનો કાંટો તો હજી કંઈક સારો છે પરંતુ આપણે કેવા બની ગયા છીએ? તેની ઉપમા આપવા માટે બીજા કોઈ કાંટા નથી માટે બાવળનો કાંટો કહેવો પડે છે. બધા જ લોકો આવા વ્યવહારથી દૂર ભાગે છે. કોઈ વાત કરવા પણ તૈયાર થતું નથી પરંતુ પરમપિતા પરમાત્મા સુપ્રિમ સર્જન છે. જેનાથી બધા દૂર ભાગે છે એવા માણસને પણ સુધારવાનું કામ પરમાત્મા કરે છે. રોજ જ્ઞાન જળનું સિંચન કરીને કાંટાની કડકાઈ દૂર કરી નરમાઈ આપે છે. ગમે તેવા ક્રોધિત વ્યક્તિને પણ રોજ જ્ઞાન જળનું સિંચન કરીને નરમ બનાવે છે. પરમાત્મા પોતે પ્યારના સાગર છે તો પ્યારના સાગરમાં

આપણને ડુબાડી માણસને અહેસાસ કરાવે છે કે વાસ્તવમાં ક્રોધ એ આપણો સ્વભાવ નથી પ્યાર એ જ આપણો સ્વભાવ છે. પરમાત્મા યાદના આધારે આપણી આત્મા જે કાંટા જેવી બની ગઈ છે તે ધીરે ધીરે કળી અને ફુલ બનવા લાગે છે.

આમ જોઈએ તો કોઈ પણ કાંટો ગમે તેવું પોષણ મેળવી ફુલ ન બને પરંતુ આપણે સૌ તો ફુલ જ હતા અને કાંટા જેવા બની ગયા છીએ. ફુલ જેવો જ આપણો કોમળ સ્વભાવ હતો. ન કોઈને દુઃખ આપતા હતા કે લેતા હતા. સદા સુખ આપવું એવો આપણો સ્વભાવ હતો પરંતુ કાંટા જેવા બની ગયા ત્યારે ફરીથી પ્રભુ આપણને યાદ અપાવે છે કે આપણે વાસ્તવમાં કાંટા નથી ફુલ હતા. આપણું કાર્ય આ સૃષ્ટિરૂપી ઉપવનમાં સુગંધ ફેલાવવાનું હતું. આ સૃષ્ટિ રૂપી બગીચાને શોભાવવાનું હતું. આપણે ફરીથી આપણા કર્તવ્યને યાદ કરીએ ભૂલી જઈએ આ અવગુણોને છોડી દઈએ, કાંટાળા સ્વભાવને દ્રઢ સંકલ્પની કુહાડીથી કાપી દઈએ. બાવળના ઉગેલા ઝાડોને અને લગાવી દઈએ ફરીથી ફૂલછોડની કલમ. જુઓ આ જંગલ ધીરે ધીરે બગીચો બની જશે. આપણે ગાઢ વિરાટ જંગલ જોઈને હારવાનું નથી. આપણું કામ છે એક એક કાંટાળા ઝાડને ફુલો જેવા બનાવવાનું છે અને સૌથી મોટી જવાબદારી તે છે કે હું પોતે પહેલા ચૈતન્ય ફુલ બની અને ગુણોની સુવાસ ફેલાવું. ચોક્કસ એક એક વ્યક્તિ બદલાતા બદલાતા આ વિશ્વ ઉપવન ફરીથી સુગંધિત બની જશે અને સૌ કોઈ ખુશીમાં નાચતા રહેશે.

જંગલમાં ચાલતા હોઈએ ત્યારે હંમેશા આપણું ધ્યાન નીચે હોય છે. કદમ રાખતા પહેલા ચકાસીએ છીએ કોઈ કાંટો તો નથી પડ્યોને અને કાંટા છે તો તેને સાફ કરી પછી કદમ રાખીએ છીએ. તેમ વર્તમાન કાંટાળા જંગલમાં પણ આપણે વ્યવહારમાં આવીએ છીએ ત્યારે કદમ કદમ પર કાંટા છે. ખૂબ જ સાવધાનીથી

કદમ મુકવા પડે છે અને બગીચામાં ફરીએ ત્યારે કાંટો વાગશે તેવું ધ્યાન રાખવું પડતું નથી. નિશ્ચિત થઈને મૌજથી ફરીએ છીએ.

આ વિશ્વને પણ આપણે ચૈતન્ય બગીચો બનાવવા માટે પોતે કુલ જેવા બનીએ. ગુણોની સુવાસ ફેલાવતા રહીએ. કાંટાઓને પ્રભુજ્ઞાન અને પરમાત્મ પ્યારથી ભીંજવી દઈએ. કાંટા પણ પોતાની કડકાઈ ભૂલી જાય. જો આપણે સૌ આવો પ્રયત્ન કરીશું તો ચોક્કસ આ વિશ્વ ઉપવન બની જશે.
